

III.

Не бѣхъ се извинялъ два, три часа, откато Кибритовъ се бѣ оттеглилъ въ пълното съзнание на докторското си достоинство и прѣимущество, ето ти изново чувамъ пѣхтене, крикане и трикратно перевозно почукване у вратата. Не се сумнѣвахъ, че е той. Пакъ ще ми дрънка и ще ми боли главата тоя нахалъ. Обаче поченѣлъ веднажъ трѣбваше и да свѣршиш до край наченѣтата си комедия.

Влѣзь!

Кибритовъ влѣзе.

— Е, приятелю, поченѣ той, направи ли, което ти наръчахъ? Тури ли си носѣтъ въ горѣща вода? Испии ли горещия чай отъ лай-вучва? Испоти ли се, прѣмѣни ли поне двѣ, три ризи? Взима ли отъ лѣкарството? Колео пѣти взима до сега, ако си взималъ?

Не съмъ още нищо направилъ.

— Какъ! Ахъ какъвъ челоуѣкъ! А защо, моля ти се, да не направишъ, което ти казахъ? Кое ти въспрѣпятствова? Не за здравието ти ли се тиче? Той не ме питаше, а простице речено, караше ми се съ едно неприятно до отвращение хлензуване. Като ми говореше, гледаятъ му бѣхъ впити въ моитѣ очи, като че искаше да прочете въ тѣхъ расположението ми и тайнитѣ на вжтрѣшнитѣ ми помисли, хались доландарджия!

Азъ мълчахъ и продължавахъ да го глѣдамъ съ очудване.

— Какво мълчишь като . . . , или не чувашъ, отговаряй, защо?

Кипишъ ми, нѣ сдържахъ се.

Не рачихъ.

— Тѣй кажи. А защо не рачи? продължи той въ същия тонъ, какво ти побърка, моля те, да употребишь едно просто, но спасително срѣдство?

Прѣдписанията на доктора Владеа, па и защото не рачихъ да се излагамъ на нова простуда.

— Срѣди едно горещо лѣто, вали? Казахъ ти да се оставишь отъ конскитѣ екими.

Но азъ взимамъ дози хининъ и пещъ да бървамъ лѣкарствата, за да не ми повредятъ.

— А кой ти каза, моля те, че моето лѣкарство ще повреди на твоя хининъ?

Не знаяхъ.